

ARANYMISE
A TÁTI PLÉBÁNIA TEMPLOMBAN

C év

1– 6 oldal

Olv.: 2Kor 11,1-11 – Mt 6,7-15
 A helyes imádság

KOZMA IMRE OH ATYA ARANYMISÉJÉRŐL

Szentmise bevezetése

Kozma Imre Atyát köszönti a Plébános Atya!

Kedves Főtisztelendő Atya! Szeretetteljes emlékként él bennünk az az idő, amit nálunk töltött, mint káplán 1964-ben. Szolgált a jó Isten nevében. Többen emlékeznek önre, de akik személyesen nem találkoztak önnel, megismerték nevét és arcát a hírközlő eszközökben. Örülünk, hogy széles területen van lehetősége segíteni az embereken. Örülünk, hogy aranymiséje alkalmából a mi templomunkban is megjelent.

***Szeretettel vártuk, szeretettel fogadjuk!
 Isten áldását kérjük további munkájára és hozzá erőt, egészséget!***

Kozma Imre Atya válaszol!

Nagyon szépen köszönöm ezeket a kedves szavakat. Tudom, hogy nagyon sokan vannak itt azok közül, akik helyet adtak a szívükben nekem! Az embernek valahol otthon kell lenni ebben a világban. Egy papnak sajátos lehetőségei vannak. Ha jól teszi a dolgát, akkor nagyon sok ember értékeli a munkáját, nagyon sok ember lelkileg újjászülethet egy pappal való találkozása nyomán. Az ember legtermészetesebb válasza, hogy ilyen esetben befogadja azt a másikat.

***Isten azt várja tőlünk hívő keresztény emberektől,
 hogy az emberek helyet találjanak bennünk!***

Rövidke ittlétem üdítő emlék!

Nagy-nagy szeretettel gondolok vissza arra a rövidke időre, amit itt töltöttem. Meghatározó volt számomra! Ilyen öregember, mint amilyen én vagyok, egyre többször megy vissza az emlékeihez. Igen nagy szükségünk van arra, hogy ezek az emlékek lelkesítsenek, bátorítsanak bennünket, amikor idős emberként az ember érzi a korlátjait, érzi a határait, kevesebb a lehetősége. Ezek ***a fiatalkori emlékek üdítőleg hatnak!***

Az első állomáshelyem Dorogon volt, oda kaptam hivatalosan az első kinevezést. Azért szerettem volna itt is megállni, mert kiegészítőként az ***első papi működésem helye itt volt.*** Az első élmények mindig üdítik az életet! Az ember azt látja a világban, sajnos a mi magyar társadalmunkban is, hogy elfakulnak az első élmények, mintha földnánk egymást. Aki egyszer valakit megszeret, azt az embert meg kell őrizni, mert

egymásra bízott bennünket az Isten!

Köszönöm, hogy idejöhettek, itt megállhattam ezen a zárándokutamon és találkozhatok önökkel! ***Most együtt kérhetjük a jó Isten áldását,*** segítségét az én további életutamra, de

természetesen - ezt ígérem, - **a mi életutunkra!** Egyes emberek élnek az életet, de az élet közösségi ügy! Vagy közösségben vagyunk egymással, vagy valamit elvétettünk! Ebben a szellemben, ilyen lelkülettel köszöntök mindenkit! Hálas vagyok azért, hogy papi életem első impulzusait itt kaptam ebben a templomban, ebben az egyházközösségben!

A péliföldszentkereszti zárándoklat

Sohase felejttem el az újraélesztett péliföldszentkereszti zárándoklatot, ami hosszú ideig abbamaradt. Az elkövetkező életemben nagy bátorítást jelentett! Együtt elmentünk, nem törődünk semmivel, senkivel, összeszedelődzködtünk, voltunk legalább ezren, ha nem többen. Fényképeim vannak arról a hosszú sorról, amikor a mogyorósi úton mentünk

***Most menjünk együtt az élet útján
egymásért imádságban, egymásért szeretetben, jóindulattal, jóakarattal!
Kérjük a jó Isten bocsánatát, hogy jó útitársai legyünk egymásnak!***

Szentbeszéd

Kedves Testvérek!

Krisztus féltékeny szeretetével gondolok a tátiakra, akik annak idején meghallották az üzenetet, akik annak idején megtöltötték ezt a templomot. Nem csak a szóra figyeltek oda, hanem amit hallottak, azt meg is cselekedték! Ezért van olyan közel a szívemhez ez a település, ennek a településnek a lakói. Féltékenységem föltámadt, amikor átjöttem ide a templomba és a gyerekek jöttek ki az iskolából, kb. 300 gyerek. Közülük néhányan jöttek ide a templomba, a többiek sietősen elmentek. Lehet, hogy fagyiznak, lehet, hogy fürdőznek. Nem tudom, hova mehetnek és mi lehet a dolguk, miközben a féltékeny Isten – tőle tanulom a féltékenységet – ezeket a gyerekeket aggódva nézi, akik ebbe az iskolába járnak.

***Iskola meg a templom összetartozik!
Ne hagyjátok a templomot, meg az iskolát!***

Az első és legfontosabb, hogy tegyük a jót!

Mi lesz velünk, ha csak okosodnak a gyerekek, de nem lesznek jók? Mi lesz akkor, ha tanult gyerekeink lesznek, de nem lesznek jobb emberek? Ennek a világnak ma ez a baja! Az emberek általában nem rosszak, mert a szíve mélyén mindenki átérzi azt, amire született az ember. Arra születtünk, hogy azokat az isteni ajándékokat, amiket Istentől kaptunk, szórjuk szét, osztogassuk. A másik ember arra vágyakozik, hogy ezekkel megajándékozzuk.

Én csak akkor lehetek jobb, ha másokhoz jó vagyok!

Ilyen nincs, hogy jóság. Milyen a jóságember, nem szoktuk mondani. Jó ember! Ki a jó ember? Aki jót tesz! Ezt nem lehet megtanulni az iskolában. Iskolában ismereteket lehet szerezni. Csak Jézustól lehet megtanulni, hogy mit jelent az, hogy az ember jót tesz. Miért fontos ez? Azért, mert erre születtünk! Erre kaptunk meghívást, amikor erre a világra jöttünk.

***Ezzel az igénnyel jön az ember a világra,
mert mi magunk is csak akkor leszünk boldogok, ha másokat boldoggá teszünk!***

Tele van a világ boldogtalan, elégedetlen, lázadó emberekkel. Azt gondolják, hogy az életnek akkor lesz értelme, ha holnap több lesz, mint ma volt. Az ember arra született, hogy

kiteljesedjen az élete! Elmúlik az életünk, de nem elegendő, hogy elmúlik. Kell, hogy teljesebb is legyen az élet! Ez az első és legfontosabb!

A jócselekedet megmenti a másikat!

Ha az ember ezt meg tudja tenni, akkor azt az embert, akivel jó, azt meg is menti! Csak azt az embert mentjük meg, akihez jók vagyunk! A másik ember meg erre áhítozik, hogy ő olyan fontos legyen valakinek, hogy áldozatot hozzon érte az ember. Mindegyikünk erre vágyakozik, hogy fontos legyen valakinek! Ezt nem azzal mutatjuk, hogy szeretlek. Jaj de jó, hogy ismerlek. Ez semmi, kedvesség.

Hanem, amikor arról van szó,
hogy annak az embernek valami hiányzik,
akkor ezt a hiányt betölti az ember!
Ez sohasem egyszerű,

mert ilyenkor magamról meg kell feledkezni, csak akkor tudok jót tenni!

Csak az a közösség élő, ahol ez a lelkiület, ez a szellemiség meghatározó gondolatunkban, szavunkban, cselekedetünkben. Ha erre nem vagyok képes, akkor senkihez nincs közöm és az a baj, hogy még a családban is megtörténhet ez. Látszólag egy mintacsalád és igazából izzik a közöny, izzik az idegenség, a hidegség.

Ezeket az értékeket tanítani kell a gyerekeinknek!

Nyafog a világ, nyafogunk azért, hogy mennyi botrány van, mennyi szörnyűség, mennyi erőszakos cselekedet. Szörnyülködünk, botránkozunk. Amikor a lehetőség meg van, hogy újra tanítsák azokat az igazságokat az iskolában, amelyek abban akarnak segíteni, hogy egy idős ember nyugodtan mehessen este az utcán, ne kelljen attól félnie, hogy leütik. Budapesti viszonylatban, hogy az utcán ne kapják le válláról a táskáját. Ijesztő dolgoknak vagyunk az elszenvedői. Amikor lehetőség van arra, hogy a gyerekeinket, unokáinkat erkölcsre tanítsák, hogy ők a társadalom légkörét formálják és alakítsák olyanná, hogy az idős embernek tisztelet adassék, hogy mindenki örüljön annak, amit a maga erejéből elér, és ne kívánja a másikat. Amikor ezekről az értékekről tanítani lehet, akkor rögtön jön a támadás, hogy minek? Mi ez? Azért van valami, mert ***a gyerekek 52 %-a erkölcsant tanul*** az iskolában, azért ez valami. A többiek kénytelenek etikát tanulni. Civil okosság, civil jószág.

Életem első évei

Azért jöttem ide, mert találkozni akartam önökkel, mert ezt a falut a szívemben hordozom. Tát az első helyem volt, de nem ide helyeztek, hanem egy adott helyzetben segíteni kellett. Olyan értékek értek, amik előképei voltak a Dorogiaknak. Miért kerültem én ide? Esztergomban hatodéves voltam. Szigetközben születtem, odatartok most. Vasárnap kell Győrzámolyba érnem, meglesz. Nagyszerű plébánosom volt, úgy hívták: Szigetköz pátriárkája. Szigetközben olyan papok voltak, akik vagy börtönből jöttek, vagy börtönbe készültek. Ilyen papokat ismertem ott és én is ilyen pap akartam lenni. Legnagyobb gondom az volt, hogy mi lesz anyámmal. Megbeszéltem vele, hogy férjhez adjuk. Anyám nagyon normális asszony volt, belement. Én egy szem gyereke vagyok, mert másfél éves koromban édesapám meghalt. Aztán anyám nem ment férjhez, mert azt mondta, hogy nem szeretné, ha gyerekének rossz mostohája lenne. Maradtunk egymásnak. Nagyszülői családban nevelkedtem fel, anyai nagyapám családjában. Oázis volt, csodálatos világ, ***nagyanyám*** különösen csodálatos, ***nagyapám*** szóltan, ***anyám*** pedig szigorú. ***Ez a hármas formálta és alakította az életemet.***

Első lépések a papi szolgálatban

Amikor 18 éves lettem és jelentkeztem a szemináriumba, akkor anyámmal megbeszéltük a dolgokat. Férfiemberként tekintett, majdnem partnerként. Nagyszerű, egyszerű, okos asszony volt. Anyám belement abba, hogy férjhez adjuk, megállapodtunk ebben, mert én úgyis börtönbe fogok menni, az én utam csak ez lehet. Ilyen papoktól tanultam az életet. Kezdődött a szeminárium. Akkor még sokkal szigorúbb volt a szemináriumi élet, mint ma. Ma már kicsit e világi. Akkor mi nem mehetünk haza, katonás rend volt. Anyám eljöhett minden hónap első vasárnapján. Ő hat éven keresztül egyetlen-egyszer sem hiányzott. Elindult szombat este 9 órakor, hogy vasárnap reggel megérkezzen. Ezt minden első vasárnap megtette. Amikor fölszenteltek, akkor eléem állt és azt mondta: Édes fiam, én többet nem jövök hozzád, nem óhajtók közéd és az emberek közé állni.

Te mostantól pap vagy, az embereké vagy, én elengedlek!

Ezt megtartotta haláláig. Minden évben egyszer eljött a születése napján azért, hogy ne kelljen nekem elmenni hozzá. Ez december 25-én volt, a kis Jézus hozta. Eljött ő és nekem könnyű volt őt megköszönteni.

Győrzámolyban a plébános rendkívül szent ember volt.

1964 kora tavaszán azt mondta:

Én kikérlek téged a szemináriumból, hogy

a nagyhetet töltsd itt nálunk!

Te leszel minden szertartás vezetője!

Ha káplán leszel valahol, nem engednek a papok ilyen feladathoz, csak ha majd plébános leszel. Elmentem, végig szolgáltam a nagyhetet. Kezdetnek nem volt ez egyszerű!

Jövök haza Esztergomba, a kapuban rektor úrral találkozom. Fazekas atya jön ki a rektor úrral. Kezet fogunk. Rektor úr azt mondta: jöjjön fel hozzám, ha lerakta a csomagjait. Megyek a rektor úrhoz félve, mit akarhat velem. Azt mondja:

Táton segíteni kell!

Úgy döntöttem, hogy maga ki fog járni

hitoktatni és vasárnap misézni!

Ez áprilisban volt, elsőáldozásra készültek a gyerekek!

Drága rektor úr, annyi tanulnivalóm van. Akkor én voltam a kispapok vezetője is. Az is sok munkát adott. Rám nézett: maga szokott tanulni?

Táti szolgálatom élményei

Fazekas plébános atya és Teri néni nagy-nagy szeretettel fogadtak. Első étkezésem: borsóleves volt és sonkaskocka. Azóta mindig ezt az ízt keresem. Olyan íz volt a számban, hogy Teri néni rögtön a szeretetembe pottyant. Táton svábok, szászok leszármazottai vannak itt sokan. Szintiszta magyar falu volt régen. Betelepítettek a mohácsi vész után szászokat, svábokat és másokat. Nem foglalkoztam én ezzel a kérdéssel, viszont itt találkoztam velük. Azóta rengeteget foglalkozom ezzel, mert az évszázadok alatt betelepültek közül ennek az országnak talán ez a legértékesebb csoportja. Magyarországra került svábok, szászok nagyon-nagy örömmel voltak itt. Ez nem véletlen.

Magyarországnak olyan szellemisége volt a középkorban,
 hogy mindaz, aki ide került, - Szent Istváni gondolat –
 az mind olyan akart lenni, mint ez a nép!

***A svábok akkora magyarok akartak lenni,
 mint egyetlen más nemzet sem!***

A határ megnyitásakor kaptam meghívásokat Németországba, ahol találkoztam visszatelepített svábokkal. Amikor találkoztam velük, elkezdtek zokogni. Azt mondták, hogy ők ma visszamennének, mert ők itt nem érzik jól magukat. Nekik az a hazájuk! Ezt én itt megtapasztaltam és szinte megismertem az egész falut. Talán azért, mert meg is akartam ismerni ezeket az embereket. Talán ők is szívesen ismertek meg engem.

***Ez egész életemre az emberi kapcsolatokat meghatározták,
 mert minden a mi emberi kapcsolatainkon múlik!***

Örömmel hozzunk áldozatot egymásért!

Indiában mondta nekem egy ember: Ha az embernek van mit enni, van ruhája és van fedél a feje fölött, akkor mindene megvan, amit ez a föld adhat, mert az ember igazi lehetősége a másik ember! Döbbenetes és ez egy buddhistának az életigazsága. Mi meg Európaiak mit teszünk? Azzal foglalkozunk, hogy mit eszünk, mibe öltözködünk, milyen otthonaink vannak, milyen autónk, meg egyebek.

***Mindegyikünknek arra az ajándékra van szüksége,
 amit csak egy ember tud kifejezni!***

Egy autó elvisz valahova, egy jó ebédet megeszünk,
 egy nyaralás örömet szerez az embernek,
 de amire valójában szükségünk van,
 azt csak a másik ember tudja adni,
 amikor rám mosolyog,
 amikor kifejezi azt, hogy de jó, hogy itt vagy,
amikor értem áldozatot hoz!

Ez az életünk értelme!

Nem az étel, a ruha, meg az otthon, meg az egyebek! Ezeket itt hagyjuk! Itt hallottam először egy német közmondást: a halott embernek nincsen ruhája. Ez egy germán mondás. Igen, mindent itt hagyunk! Ezért a mindenért adjuk oda az életünket és közben egymásnak ellentmondunk és boldogtalanok vagyunk! Abszurd világban élünk. Mit jelent az abszurd? Abszurd azt jelenti, hogy süketnémák találkozása.

***Mintha nem lenne szavunk, érdeklődésünk egymás iránt!
 Ezen kell változtatni!***

Köszönöm a Tátiaknak ezt a találkozást, ezt az iskolát. Az istenképpel csak hosszasan lehet foglalkozni. Csak az ad értelmet az életünknek, amit Istentől kapunk!

***Kívánom, hogy ennek az aranymisének kegyelme
 mozgósítsa az önökben lévő sok-sok jót!***

Ne legyenek restek, ne legyenek kényelmesek,
örömmel hozzanak egymásért áldozatot,
akkor föltámad számunkra az élet értelme!

***Én ezt kívánom a mai aranymisén!
Próbáljunk szemezgetni ezekből az igazságokból!***

+ A M E N +

Imaszándék a Mi Atyánkhoz

Kedves Testvérek! Most az Úr imádságát imádkozzuk! Isten egymásra bízott bennünket! Ebben az imádságban ez a gondolat fejeződik ki. Amikor ezt az imádságot imádkozzuk, akkor fölnézünk az Istenhez és ide le magunk közé. Az imádság második részében jobbra-balra tekintünk, hogy egymást észrevegyük. Ez az imádság a keresztet formázza. Egymásért föl kell venni a keresztet. Isten ehhez adjon nekünk bátorságot!

Mi Atyánk...

Könyörögjünk

Mindenható, örök Isten, minden erény forrása és teljessége, kérlek, add meg nekem ennek az áldozatnak érdeméből, hogy megtegyem, ami jó, tanítsam, ami igaz és a híveket életemmel és szavaimmal is kegyelmed irányítása szerint vezessem Krisztus, a mi Urunk által!

+ A M E N +

Szentmise befejezése

Kedves Testvérek! Most, amikor az aranymisés áldást adom, gondoljunk arra, hogy mekkora a mi felelősségünk! Február 9-én, amikor Rómában ünnepeltük a Máltai Lovagrend 900 éves évfordulóját kb. 7000 lovag a világ számtalan országából, akkor abban a megtiszteltetésben volt részem, hogy a Szentatyát én köszönhettem. Ez a Máltai Szeretetszolgálat világhírének köszönhető. A világban a leghatékonyabb, legsokoldalúbb, legeredményesebb szervezet a Magyar Máltai Szeretetszolgálat! Ezért is esett a választás arra, hogy ennek a sok-sok loagnak a nevében a Szentatya elé állhattam! A következő volt az utolsó mondata: ***Vigyázzanak Szent István örökségére!*** Ezen sokkal, de sokkal többet kell gondolkodni, hogy mit jelent Szent István öröksége.

***Szent István öröksége roppant egyszerűen azt jelenti,
hogy egymásért Isten előtt vagyunk felelősek!***

Nem emberi elvárások szerint vagyunk felelősek, hanem Isten előtt! Akinek van Istene, az nagyobb felelősséget érez a másikkal, mert Isten bízta bennünk! Az aranymisés áldás ezt a lelkiismeret erősítse bennünk!

ARANYMISÉS ÁLDÁS

Urunk, erősítse meg híveidet az áldás, amire vágytak! Ez az áldás ne engedje soha, hogy elszakadjanak akarattól. Adja meg, hogy jótéteményeidnek mindig örvendjenek! Áldd meg Urunk népedet, amely irgalmad ajándékait várja! Engedd, hogy amit sugallatodra kíván, azt bőkezűségedből megkapja! Mindenek fölött áldott Isten áldjon meg titeket Krisztus által, hogy minden a javatokra váljon az Atya, a Fiú és a Szentlélek által!

+ A M E N +